Υπόθεση 46/87 R

Hoechst AG
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Ανταγωνισμός — Έλεγχοι της Επιτροπής — Χρηματικές ποινές »

Διάταξη του προέδρου του Δικαστηρίου της 26ης Μαρτίου 1987 1549

Περίληψη της Διάταξης

Διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων — Αναστολή εκτελέσεως — Προϋποθέσεις — Μέτρα που δεν προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας — Έλλειψη προδήλως παράνομου χαρακτήρα που να επιβάλλει αυτή καθαυτή την αναστολή εκτελέσεως — Σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 185· κανονισμός διαδικασίας, άρθρο 83, παράγραφος 2)

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 26ης Μαρτίου 1987 *

Στην υπόθεση 46/87 R,

Hoechst AG, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα τη Φρανκφούρτη επί του Μάιν 80, 6230, εκπροσωπούμενη από το διευθύνον όργανό της και τον H. Hellmann, δικηγόρο Κολωνίας, επικουρούμενο επ' ακροατηρίου από το δικηγόρο Spitzer, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Loesch & Wolter, 8, rue Zithe,

αιτούσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο N. Koch, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γ. Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως κύριο αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως των αποφάσεων της Επιτροπής της 15ης Ιανουαρίου 1987, με την οποία διατάσσεται η διενέργεια ελέγχου κατά την έννοια του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17/62 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), και της 3ης Φεβρουαρίου 1987, περί επιβολής χρηματικών ποινών κατ' εφαρμογή του άρθρου 16 του προαναφερθέντος κανονισμού 17/62 (υποθέσεις IV/31.865 — PVC και IV/31.866 — Πολυαιθυλένιο),

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16 Φεβρουαρίου 1987, η εταιρία Hoechst AG (στο εξής: Hoechst) άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή, με την οποία ζητεί την ακύρωση:

— της απόφασης της Επιτροπής της 15ης Ιανουαρίου 1987, με την οποία διατάσσεται η διενέργεια ελέγχου κατά την έννοια του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17/62 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, του πρώτου εκτελεστικού των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης ΕΟΚ κανονισμού (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25)·

— της απόφασης της Επιτροπής της 3ης Φεβρουαρίου 1987, περί επιβολής χρηματικών ποινών, κατ' εφαρμογή του άρθρου 16 του προαναφερθέντος κανονισμού 17/62.

2 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Φεβρουαρίου 1987, η αιτούσα υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 185 της Συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου

83 του κανονισμού διαδικασίας, αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, με την οποία ζητεί, κυρίως, την αναστολή εκτελέσεως των πιο πάνω αποφάσεων της Επιτροπής της 15ης Ιανουαρίου και της 3ης Φεβρουαρίου 1987, έως ότου αποφανθεί το Δικαστήριο επί της κύριας προσφυγής.

3 Η καθής κατέθεσε τις γραπτές της παρατηρήσεις στις 9 Μαρτίου 1987. Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικά τις εξηγήσεις τους στις 18 Μαρτίου 1987.

4 Πριν εξεταστεί το βάσιμο της υπό κρίση αίτησης ασφαλιστικών μέτρων, είναι σκόπιμο να υπομνηστεί εν συντομία το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η εν λόγω υπόθεση και ιδίως τα διάφορα πραγματικά στοιχεία που οδήγησαν την Επιτροπή να εκδώσει τις δύο προαναφερθείσες αποφάσεις.

5 Από πληροφορίες που περιήλθαν εις γνώση της τελευταίας προέκυπτε η ύπαρξη συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών μεταξύ ορισμένων παρασκευαστών και προμηθευτών PVC και πολυαιθυλενίου, περιλαμβανομένου και του LdPE. Αυτές οι συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές, που δεν κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή, έχουν ως αποτέλεσμα τον καθορισμό τιμών και ποσοτήτων ή στόχων πωλήσεως των προϊόντων αυτών εντός της ΕΟΚ.

6 Βάσει των πληροφοριών που διέθετε, η Επιτροπή έκρινε βάσιμη την εκδοχή ότι η αιτούσα εξακολουθούσε να συμμετέχει ή είχε συμμετάσχει σ' αυτές τις συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές, οι οποίες, αν αποδειχτεί η ύπαρξή τους, είναι τέτοιες που στοιχειοθετούν σοβαρή παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ. Αποφάσισε συνεπώς να προβεί σε έλεγχο δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17/62 του Συμβουλίου και εξέδωσε, προς τούτο, την προαναφερθείσα απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1987.

7 Στις 20 Ιανουαρίου 1987, δύο εντεταλμένοι υπάλληλοι της Επιτροπής, συνοδευόμενοι από έναν υπάλληλο του Bundeskartellamt, εγχείρισαν στο διευθυντή της νομικής υπηρεσίας της επιχείρησης αυτής την απόφαση της Επιτροπής της 15ης Ιανουαρίου 1987, με την οποία διατάσσεται η διενέργεια ελέγχου κατά την έννοια του άρθρου 14, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού. Ταυτόχρονα, ο εκπρόσωπος του Bundeskartellamt εγχείρισε έγγραφο ένταλμα διενεργείας ελέγχου και ένταλμα εκτελέσεως με ημερομηνία 16 Ιανουαρίου 1987, εκδοθέν από τον πρόεδρο του Bundeskartellamt. Η Hoechst αρνήθηκε να υποβληθεί στον έλεγχο αυτόν, με την αιτιολογία, αφενός, ότι η απόφαση

που τον διέτασσε δεν συγκέντρωνε τις ελάχιστες νόμιμες προϋποθέσεις που επιβάλλει το προαναφερθέν άρθρο 14, παράγραφος 3, ως προς το περιεχόμενο παρομοίων αποφάσεων και, αφετέρου, ότι η Επιτροπή σφετερίζεται μια εξουσία που δεν παρέχεται από το άρθρο αυτό, την εξουσία να διεξάγει έρευνα χωρίς προηγούμενο δικαστικό ένταλμα.

8 Στις 22 Ιανουαρίου 1987, οι υπάλληλοι της Επιτροπής εμφανίστηκαν εκ νέου, συνοδευόμενοι από εκπροσώπους του Bundeskartellamt και αστυνομικά όργανα, στη νομική υπηρεσία της επιχείρησης, με σκοπό να προβούν στον εν λόγω έλεγχο στηριζόμενοι στην απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1987. Για την περίπτωση αρνήσεως της Hoechst να υποβληθεί στον έλεγχο, είχε αντιμετωπιστεί το ενδεχόμενο οι υπάλληλοι του Bundeskartellamt να προσφύγουν, δυνάμει του άρθρου 3 του γερμανικού νόμου της 17ης Αυγούστου 1967, περί εκτελεστικών μέτρων του προαναφερθέντος κανονισμού 17/62 του Συμβουλίου και ιδίως του άρθρου 14, παράγραφος 6, αυτού, σε υποχρεωτική εκτέλεση, με μόνο προφανή περιορισμό ότι δεν ήταν εξουσιοδοτημένοι να αποσπάσουν έγγραφα μέσω έρευνας.

9 Με την αιτιολογία που εκτίθεται στη σκέψη 7 της παρούσας Διάταξης, η Hoechst επανέλαβε την άποψή της ότι οποιαδήποτε ενέργεια των υπαλλήλων της Επιτροπής, στηριζόμενη σε απόφαση περί διερευνήσεως σαν αυτή της 15ης Ιανουαρίου 1987, έπρεπε να χαρακτηριστεί παράνομη. Οι εκπρόσωποί της δήλωσαν επίσης ότι δεν θα προέβαλλαν μεν ενεργή αντίσταση στη διενέργεια του εν λόγω ελέγχου, θα αρνούνταν όμως κάθε συμμετοχή σ' αυτή ενόψει του παράνομου χαρακτήρα της. Δεδομένου ότι οι υπάλληλοι της Επιτροπής εξακολούθησαν να επιμένουν στη διενέργεια ελέγχου χωρίς περιορισμούς, οι αστυνομικοί υπάλληλοι ερμήνευσαν την αξίωση αυτή ως αίτηση διεξαγωγής έρευνας και αποσύρθηκαν.

10 Στις 29 Ιανουαρίου 1987, η Επιτροπή απηύθυνε στη Hoechst τηλετύπημα, με το οποίο αξίωσε από την εταιρία αυτή να κάνει, πριν από τις 2 Φεβρουαρίου 1987, δήλωση, με την οποία θα ανελάμβανε την υποχρέωση να υποβληθεί στον επίμαχο έλεγχο· άλλως, θα της επέβαλλε χρηματική ποινή 1 000 ECU για κάθε ημέρα καθυστερήσεως από την ημέρα κοινοποιήσεως της απόφασης αυτής.

11 Απαντώντας στο τηλετύπημα αυτό, η Hoechst, με το από 2 Φεβρουαρίου 1987 έγγραφό της ενέμεινε στην άποψη που είχε εκφράσει προηγουμένως. Για να υποχρεώσει τη Hoechst να υποβληθεί στον εν λόγω έλεγχο, η Επιτροπή εξέδωσε τότε, στις 3 Φεβρουαρίου 1987, σύμφωνα με το άρθρο 16, παράγραφος 1, στοιχείο δ), του πιο πάνω κανονισμού 17/62 του Συμβουλίου, απόφαση με την οποία της επέβαλε την προαναφερθείσα χρηματική ποινή.

12 Πρέπει ακόμη να σημειωθεί ότι, σε εθνικό επίπεδο, η Hoechst υπέβαλε, στις 23 Ιανουαρίου 1987, αίτηση κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων στο Verwaltungsgericht της Φρανκφούρτης για να αποτρέψει κάθε παράνομη έρευνα που θα μπορούσε να διενεργηθεί από τους υπαλλήλους του Bundeskartellamt σε εκτέλεση της προαναφερθείσας απόφασης της Επιτροπής της 15ης Ιανουαρίου 1987. Την ίδια ημέρα, το Verwaltungsgericht της Φρανκφούρτης εξέδωσε κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων Διάταξη, με την οποία ανέστειλε προσωρινά την εκτέλεση που στηριζόταν στο ένταλμα εκτελέσεως του Bundeskartellamt. Το τελευταίο υπέβαλε, στη συνέχεια, στο Amtsgericht της Φρανκφούρτης αίτηση περί εκδόσεως δικαστικού εντάλματος έρευνας, για να μπορέσει να εξαναγκάσει τη Hoechst να δεχτεί τον έλεγχο που ζητούσε η Επιτροπή. Το Amtsgericht απέρριψε την αίτηση αυτή στις 12 Φεβρουαρίου 1987, με την αιτιολογία ότι δεν του εκτέθηκαν και δεν του εξηγήθηκαν επαρκώς, στο πλαίσιό της, τα στοιχεία στα οποία στηρίχτηκε η Επιτροπή για να αποφασίσει αυτό τον έλεγχο, έτσι ώστε να του παρέχεται η δυνατότητα να εκτιμήσει αν υφίστανται πράγματι βάσιμες υπόνοιες περί παραβάσεως των διατάξεων της Συνθήκης ΕΟΚ των σχετικών με το δίκαιο του ανταγωνισμού.

13 Κατά το άρθρο 185 της Συνθήκης ΕΟΚ, οι προσφυγές στο Δικαστήριο δεν έχουν αναστολτικό αποτέλεσμα. Το Δικαστήριο όμως δύναται, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως των προσβαλλομένων πράξεων.

14 Για να μπορεί να διαταχτεί η λήψη προσωρινού μέτρου σαν το αιτούμενο, το άρθρο 83, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας ορίζει ότι οι αιτήσεις λήψεως προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του αιτούμενου προσωρινού μέτρου.

15 Από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το επείγον της λήψεως ασφαλιστικού μέτρου, στο οποίο αναφέρεται το άρθρο 83, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με την ανάγκη που υπάρχει να εκδοθεί προσωρινή απόφαση, προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στον διάδικο που τη ζητεί.

16 Για να στοιχειοθετήσει το fumus boni juris, που δικαιολογεί, εκ πρώτης όψεως, την αναστολή της εκτελέσεως της απόφασης της Επιτροπής της 15ης Ιανουαρίου 1987, με την οποία διατάσσεται η διενέργεια ελέγχου, η αιτούσα προβάλλει κατ' αυτής δύο λόγους που αποδεικνύουν πανηγυρικά, κατά την άποψή της, τον προδήλως παράνομο χαρακτήρα της.

17 Κατά τον πρώτο από τους λόγους αυτούς, η απόφαση αυτή δεν συγκεντρώνει ούτε τις ελάχιστες νόμιμες προϋποθέσεις που επιβάλλει, ως προς το περιεχόμενό της, το άρθρο 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17/62.

18 Ως δεύτερο λόγο, η αιτούσα επικαλείται ότι η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση περί διενεργείας ελέγχου σφετερίζεται μια εξουσία που δεν προκύπτει από το προαναφερθέν άρθρο 14, παράγραφος 3, την εξουσία να διενεργεί έρευνα χωρίς προηγούμενο δικαστικό ένταλμα και μη υποκείμενη σε δικαστικό έλεγχο. Η άποψη της Επιτροπής ότι η έννοια του ελέγχου κατά το άρθρο αυτό εμπεριέχει και μέτρα διεξαγωγής έρευνας, διότι αλλιώς ο έλεγχος αυτός θα στερούνταν κάθε πρακτικής αποτελεσματικότητας, είναι, κατά την αιτούσα, εντελώς αστήρικτη και αντίθετη προς το ίδιο το γράμμα της διάταξης. Είναι της γνώμης ότι η διαπίστωση που απορρέει από μια απλή ανάγνωση, ότι το άρθρο αυτό δεν παρέχει κανένα νομικό έρεισμα στην εξουσία διενέργειας έρευνας, είναι αφ' εαυτής αρκετή για να αποδείξει τον προδήλως παράνομο χαρακτήρα της επίμαχης απόφασης.

19 Εξάλλου, ανεξάρτητα από το ζήτημα αν το προαναφερθέν άρθρο 14 απονέμει ή όχι στην Επιτροπή εξουσία διενέργειας έρευνας, η επίδικη απόφαση είναι και προδήλως αντισυνταγματική, αν μπορεί να γίνει έρευνα βάσει αυτής και χωρίς την προηγούμενη έκδοση δικαστικού εντάλματος. Η αντισυνταγματικότητα αυτή προκύπτει από την προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματος του απαραβιάστου των εμπορικών εγκαταστάσεων που ανήκουν σε νομικά πρόσωπα, θεμελιώδους δικαιώματος που αποτελεί τμήμα των συνταγματικών παραδόσεων των κρατών μελών και των γενικών αρχών του δικαίου, τις οποίες προστατεύει το κοινοτικό δίκαιο και την τήρηση των οποίων εξασφαλίζει το Δικαστήριο.

20 Για να θεμελιώσει το fumus boni juris, το οποίο δικαιολογεί, κατά την άποψή της, την αναστολή εκτελέσεως της απόφασης της Επιτροπής της 3ης Φεβρουαρίου 1987, με την οποία αυτή επιβάλλει χρηματικές ποινές κατ' εφαρμογή του άρθρου 16 του προαναφερθέντος κανονισμού 17/62, η αιτούσα ισχυρίζεται ότι η απόφαση αυτή είναι προδήλως παράνομη λόγω παραβάσεως ουσιώδους τύπου, ο οποίος έχει τεθεί επί ποινή ακυρότητας. Ο παράνομος αυτός χαρακτήρας απορρέει από το γεγονός ότι η απόφαση αυτή εκδόθηκε κατά πρόδηλη παράβαση:

— αφενός, του άρθρου 16, παράγραφος 3, σε συνδυασμό προς το άρθρο 10, παράγραφοι 3 έως 6, του κανονισμού 17/62, δεδομένου ότι δεν ζητήθηκε προ της εκδόσεώς της η γνώμη της συμβουλευτικής επιτροπής επί συμπράξεων και δεσπουζουσών θέσεων, ενώ η υποχρέωση να ζητηθεί αυτή η γνώμη προκύπτει ρητά από την παραπομπή που κάνει το προαναφερθέν άρθρο 16, παράγραφος 3, και

— αφετέρου, του άρθρου 19, παράγραφος 1, του προαναφερθέντος κανονισμού 17/62, καθώς και των άρθρων 2, παράγραφος 3, και 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 99/63 της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του προαναφερθέντος κανονι-

σμού 17/62 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), δεδομένου ότι, κατά παράβαση των διατάξεων αυτών, η Επιτροπή δεν προέβη στην ανακοίνωση των αιτιάσεων, που προβλέπεται υποχρεωτικά από το άρθρο 2, παράγραφος 3, ούτε παρέσχε στη Hoechst τη δυνατότητα, όπως υποχρεούνταν από το άρθρο 7, παράγραφος 1, να αναπτύξει προφορικώς τις παρατηρήσεις της, μολονότι η τελευταία το είχε ζητήσει ρητά.

21 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η διαδικασία καθορισμού του ύψους μιας χρηματικής ποινής ακολουθεί δύο στάδια. Γίνεται πρώτα ο προσωρινός ή προειδοποιητικός καθορισμός και έπειτα ο οριστικός. Κατά την πρώτη φάση, εκδίδεται απόφαση σαν την υπό κρίση, με την οποία εντέλλεται η επιχείρηση να λάβει ορισμένα μέτρα, με τη μνεία ότι άλλως θα της επιβληθεί χρηματική ποινή, το ύψος της οποίας καθορίζεται στην απόφαση αυτή. Αν η επιχείρηση, παρά την απειλή επιβολής χρηματικής ποινής, δεν συμμορφωθεί, εκδίδεται δεύτερη απόφαση που καθορίζει το οριστικό ύψος της εισπρακτέας χρηματικής ποινής. Μόνο κατά τη δεύτερη αυτή φάση η Επιτροπή υποχρεούται να τηρήσει τους ουσιώδεις τύπους που ορίζονται επί ποινή ακυρότητας και περιγράφονται πιο πάνω.

22 Η προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματος του απαραβιάστου των εμπορικών εγκαταστάσεων που ανήκουν σε νομικά πρόσωπα, την οποία προσάπτει η αιτούσα σχετικά με την απόφαση περί διενεργείας ελέγχου, ισχύει και ως προς την απόφαση περί επιβολής χρηματικών ποινών, δεδομένου ότι οι χρηματικές αυτές ποινές επιδιώκουν τη δια της βίας επιβολή μιας έρευνας που είναι παράνομη και αντισυνταγματική. Επομένως, και η απόφαση της Επιτροπής της 3ης Φεβρουαρίου 1987 περί επιβολής χρηματικής ποινής είναι κατ' επέκταση προδήλως αντισυνταγματική.

23 Για να θεμελιώσει το επείγον της αίτησής της κατά την έννοια του άρθρου 83, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, η αιτούσα παραπέμπει κυρίως στη νομολογία που ανέπτυξε το Δικαστήριο στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 60 και 190/81 R, IBM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1981, σ. 1857). Στηριζόμενη σ' αυτή τη νομολογία, φρονεί ότι, όταν μια πράξη κοινοτικού δικαίου, της οποίας ζητείται η αναστολή εκτελέσεως, πιθανολογείται ως προδήλως παράνομη, δεν είναι καν αναγκαίο στο Δικαστήριο να προβεί στην εξέταση της κάθε μορφής ζημίας, υλικής ή μη, που μπορεί να προκύψει από την εφαρμογή της εν λόγω πράξης. Μια κατάφωρα παράνομη πράξη, πράγματι, ενέχει πάντοτε τον κίνδυνο προκλήσεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας, έστω και μόνο για το λόγο ότι η εφαρμογή της κλονίζει την εμπιστοσύνη στην έννομη πράξη. Επομένως, αυτό τούτο το συμφέρον της ορθής εφαρμογής του δικαίου αποτελεί επαρκή δικαιολογία για την αναστολή εκτελέσεως μιας τέτοιας πράξης. Αν δε από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ο προδήλως παράνομος χαρακτήρας μιας πράξης κοινοτικού δικαίου αρκεί ως κριτήριο για να διαταχτεί η αιτούμενη αναστολή εκτελέσεως, το ίδιο κατά μείζονα λόγο ισχύει όταν επιπροσθέτως μια τέτοια πράξη είναι κατάφωρα αντισυνταγματική.

24 Τονίζει ακόμη ότι η μη υλική ζημία, την οποία υφίσταται λόγω της αντισυνταγματικότητας των δύο επίδικων αποφάσεων, θα έχει καταστεί ανεπίδεκτη αποκαταστάσεως, διότι θα έχει παραβιαστεί το αδιάσπαστο της προστασίας που παρέχει το απειλούμενο θεμελιώδες δικαίωμα, το εν λόγω δε αδιάσπαστο δεν θα μπορέσει να αποκατασταθεί εκ των υστέρων, έστω και αν η Επιτροπή αναγκαστεί στη συνέχεια να παραιτηθεί από το όφελος που άντλησε απ' αυτή την παραβίαση. Η απόφαση άλλωστε περί επιβολής χρηματικής ποινής της προκαλεί υλική ζημία αυξανόμενη κάθε μέρα κατά 2 000 γερμανικά μάρκα.

25 Η αιτούσα υποστηρίζει δηλαδή κατ' ουσία ότι οι αποφάσεις των οποίων ζητείται η αναστολή εκτελέσεως πάσχουν από τόσο σοβαρά και προφανή ελαττώματα ώστε φαίνονται ήδη εκ πρώτης όψεως ως στερούμενες κάθε νομικού ερείσματος και είναι προδήλως παράνομες. Η φύση και η σοβαρότητα αυτών των πλημμελειών συνεπάγονται, αυτές καθαυτές, ότι είναι αναγκαίο και επείγον να τεθεί αμέσως τέρμα στην κατάσταση που προκύπτει από την εφαρμογή τους. Τα επιχειρήματα αυτά επιρρωνύονται ακόμη περισσότερο εφόσον οι επίδικες αποφάσεις δεν είναι μόνο παράνομες, αλλά και προδήλως αντισυνταγματικές, λόγω προσβολής θεμελιώδους δικαιώματος, που αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα των γενικών αρχών του δικαίου, των οποίων το Δικαστήριο εξασφαλίζει την τήρηση.

26 Πρέπει επομένως να εξεταστεί αν, στην υπό κρίση περίπτωση, τα επιχειρήματα που προβάλλει η αιτούσα είναι πρόσφορα για να πιθανολογήσουν είτε τον παράνομο είτε τον αντισυνταγματικό χαρακτήρα που περιγράφεται πιο πάνω.

27 Ως προς τον πρώτο λόγο που προβάλλεται κατά της αποφάσεως της 15ης Ιανουαρίου 1987, είναι αναγκαίο να εξεταστεί αν αυτή εμφανίζεται, ως προς το περιεχόμενό της, εκ πρώτης όψεως σύμφωνη προς τις επιταγές του άρθρου 14, παράγραφος 3, του προαναφερθέντος κανονισμού 17/62, το οποίο ορίζει ότι:

« Οι επιχειρήσεις και οι ενώσεις επιχειρήσεων υποχρεούνται να δεχθούν τους ελέγχους, τους οποίους διατάσσει με απόφασή της η Επιτροπή. Η απόφαση αναφέρει το αντικείμενο και τον σκοπό του ελέγχου, ορίζει τον χρόνο ενάρξεως του ελέγχου και αναφέρει τις προβλεπόμενες από το άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο γ), και το άρθρο 16, παράγραφος 1, στοιχείο δ), κυρώσεις καθώς και το δικαίωμα προσφυγής στο Δικαστήριο κατά της αποφάσεως. »

28 Στο πλαίσιο της πιθανολογήσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η επίδικη απόφαση περί διενεργείας ελέγχου φαίνεται εκ πρώτης όψεως να συγκεντρώνει τις τυπικές αυτές προϋποθέσεις:

— Από το πρώτο της άρθρο, καθώς και από τις αιτιολογικές σκέψεις που προηγούνται, προκύπτει το αντικείμενο και ο σκοπός της, που ήταν εν προκειμένω να ελεγχθεί αν η Hoechst συμμετέσχε ή εξακολουθεί να συμμετέχει στις συμφωνίες ή εναρμονισμένες πρακτικές ορισμένων παρασκευαστών και προμηθευτών PVC και πολυαιθυλενίου, περιλαμβανομένου και του LdPE, εντός της ΕΟΚ, με τις οποίες καθορίζονται οι τιμές και οι ποσότητες ή οι στόχοι πωλήσεων των προϊόντων αυτών και οι οποίες ενδέχεται να συνιστούν, αν τυχόν αποδειχτεί η ύπαρξή τους, σοβαρή παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ·

— Τα άρθρα 2 και 3 της απόφασης, καθώς και η τελευταία αιτιολογική της σκέψη, ορίζουν αντιστοίχως την ημερομηνία κατά την οποία μπορεί να πραγματοποιηθεί ο έλεγχος, τη δυνατότητα προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου, που παρέχεται κατά της εν λόγω αποφάσεως, και τις ενδεχόμενες κυρώσεις που προβλέπονται στα άρθρα 15, παράγραφος 1, στοιχείο γ), και 16, παράγραφος 1, στοιχείο δ), σε περίπτωση αρνήσεως της επιχείρησης να υποβληθεί στον έλεγχο.

29 Ως προς το δεύτερο λόγο που προβάλλεται κατά της απόφασης περί διενεργείας ελέγχου και ως προς το λόγο περί παραβάσεως ουσιώδους τύπου που προβάλλεται κατά της αποφάσεως περί επιβολής χρηματικής ποινής, η οποία θέτει πρόβλημα ερμηνείας του άρθρου 16 του προαναφερθέντος κανονισμού 17/62 του Συμβουλίου, πρέπει να σημειωθεί ότι η κρίση επί των θιγομένων προβλημάτων στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων θα προδίκαζε την ουσία της υποθέσεως, πράγμα που θα ήταν αντίθετο προς την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία η λήψη προσωρινών μέτρων μπορεί να διαταχτεί μόνον όταν δεν προδικάζει την απόφαση επί της ουσίας της υποθέσεως (βλέπε ιδίως, τελευταία, τη Διάταξη του προέδρου του Δικαστηρίου της 30ής Απριλίου 1986, υπόθεση 62/86 R, AZKO κατά Επιτροπής, Συλλογή σ. 1503). Ο πρόεδρος του Δικαστηρίου φρονεί επομένως ότι τα ζητήματα αυτά δεν μπορούν να λυθούν στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων. Οι λόγοι αυτοί επομένως δεν μπορούν, σε καμιά περίπτωση, να θεωρηθούν ότι αποκαλύπτουν την ύπαρξη πρόδηλης παρανομίας.

30 Ο πρόεδρος του Δικαστηρίου φρονεί ότι η κρίση που εξέφερε στη σκέψη 29 της παρούσας Διάταξης ισχύει και ως προς την αιτίαση περί προσβολής του θεμελιώδους δικαιώματος του απαραβιάστου των εμπορικών εγκαταστάσεων που ανήκουν σε νομικά πρόσωπα, την οποία διατύπωσε η αιτούσα για να αποδείξει την πρόδηλη αντισυνταγματικότητα τόσο της απόφασης περί διενεργείας ελέγχου όσο και εκείνης περί επιβολής χρηματικής ποινής.

31 Για τους προεκτεθέντες λόγους, πρέπει να γίνει δεκτό, χωρίς να προδικάζεται το βάσιμο της κύριας προσφυγής, ότι οι υπό κρίση αποφάσεις δεν παρίστανται, υπό το φως των αιτιάσεων που στρέφονται κατ' αυτών, ως πράξεις στερούμενες έστω και επιφάσεως νομιμότητας ή συνταγματικότητας, όπως τη νοεί η αιτούσα, οπότε θα έπρεπε, γι' αυτόν και μόνο το λόγο, να ανασταλεί αμέσως η εφαρμογή τους.

32 Στην αιτούσα επομένως εναπόκειταν να προβάλει επιχειρήματα πρόσφορα προς απόδειξη του ότι η λήψη του αιτούμενου μέτρου είναι και αναγκαία και επείγουσα, για να μην υποστεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία.

33 Οι μόνοι ωστόσο σχετικοί λόγοι που επικαλέστηκε η αιτούσα και εκτίθενται στη σκέψη 24 της παρούσας Διάταξης δεν αρκούν για να στοιχειοθετήσουν τη συνδρομή αυτών των περιστάσεων.

34 Πράγματι, αν υποτεθεί ότι πραγματοποιούνταν ο έλεγχος βάσει της προαναφερθείσας απόφασης της 15ης Ιανουαρίου 1987, την οποία στη συνέχεια θα ακύρωνε το Δικαστήριο ασκώντας το δικαστικό του έλεγχο, η Επιτροπή, στην περίπτωση αυτή, θα βρισκόταν σε αδυναμία να χρησιμοποιήσει, στο πλαίσιο της διαδικασίας παραβάσεως του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ, όλα τα έγγραφα και αποδεικτικά στοιχεία που θα είχε ενδεχομένως συγκεντρώσει στο πλαίσιο αυτού του ελέγχου, με κίνδυνο να ακυρωθεί η απόφασή της περί παραβάσεως, κατά το μέτρο που θα στηριζόταν σε τέτοια αποδεικτικά μέσα.

35 Ούτε, άλλωστε, η υλική ζημία των 2 000 γερμανικών μάρκων την ημέρα, που θα προέκυπτε από την εκτέλεση της απόφασης περί επιβολής χρηματικής ποινής, φαίνεται να μπορεί να προξενήσει στην αιτούσα σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία. Πέραν από το ότι μπορούν να διατυπωθούν σοβαρές αμφιβολίες ως προς τη σοβαρότητα μιας τέτοιας ζημίας ενόψει του ασήμαντου ύψους αυτής της χρηματικής ποινής σε σχέση προς τον κύκλο εργασιών μιας εταιρίας όπως η Hoechst, και αν ακόμη υποτεθεί ότι η προαναφερθείσα απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 1987 αποτελούσε τίτλο εκτελεστό, η Επιτροπή θα υποχρεούνταν, σε περίπτωση ακυρώσεως της απόφασης αυτής από το Δικαστήριο στην κύρια υπόθεση, να αποδώσει το ποσό της χρηματικής αυτής ποινής. Υπ' αυτές επομένως τις περιστάσεις δυσχερώς μπορεί να θεμελιωθεί το ανεπανόρθωτο της ζημίας αυτής.

36 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ,

κρίνοντας επί προσωρινών μέτρων:

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 26 Μαρτίου 1987.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart